

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 138/07-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. mája 2007 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti K., s. r. o., L., zastúpenej advokátom JUDr. M. R., P., vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj pre namietané porušenie jej práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 5 Co 112/2006-126 z 30. novembra 2006 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti K., s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. apríla 2007 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti K., s. r. o., L. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou prostredníctvom splnomocneného právneho zástupcu namietala porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj porušenie svojho práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) č. k. 5 Co 112/2006-126 z 30. novembra 2006.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti uviedla, že bola účastníčkou konania vedeného Okresným súdom Považská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 6 C 2/2004 v právnej veci žalobcu F., s. r. o., so sídlom P. (ďalej len „žalobca“), proti nej (ako žalovanej v I. rade), proti C, so sídlom T. (ďalej len „žalovaný v II. rade“), proti J. P., živnostníkovi, C. (ďalej len „žalovaný v III. rade“), a proti R. M. – E., živnostníkovi, P. (ďalej len „žalovaný vo IV. rade“). Predmetom konania bola žaloba žalobcu (vlastníka nehnuteľnosti) o určenie neplatnosti podnájomných zmlúv uzavretých sťažovateľkou a žalovanými v II. rade až IV. rade).

Okresný súd uznesením č. k. 6 C 2/2004-110 zo 16. januára 2006 konanie zastavil, zároveň zaviazal žalobcu zaplatiť sťažovateľke náhradu trov konania (spočívajúcich v trovách právneho zastúpenia) do rúk jej právneho zástupcu v sume 38 361 Sk a žalovanému v II. rade náhradu trov konania do rúk jeho právneho zástupcu v sume 9 974,50 Sk do 3 dní od právoplatnosti uznesenia. Žalovaným v III. rade a vo IV. rade okresný súd náhradu trov konania nepriznal.

Sťažovateľka však prostredníctvom svojho právneho zástupcu v označenom konaní vyčíslila požadovanú náhradu trov sumou 346 757 Sk. Vo vzťahu k rozhodnutiu okresného súdu zo 16. januára 2006 namieta: *„(...) podľa názoru prvostupňového súdu nebola predmetom konania výška nájomného, ale samotná existencia podnájomných zmlúv, pri výpočte trov právneho zastúpenia súd vychádzal z hodnoty neurčitej. V odôvodnení svojho rozhodnutia súd však nezdôvodnil, v čom videl neurčitosť hodnoty predmetu sporu; svoje rozhodnutie súd právne relevantnými argumentmi nepodložil. Rozhodnutie súdu a jeho odôvodnenie boli (...) nesprávne a nepreskúmateľné.“*

Sťažovateľka napadla uznesenie okresného súdu č. k. 6 C 2/2004-110 zo 16. januára 2006 v časti týkajúcej sa výroku o priznanej výške náhrady trov konania odvolaním. Na jeho základe krajský súd vec prerokoval a uznesenie okresného súdu *„v napadnutej časti*

týkajúcej sa náhrady trov konania žalovaného v I. rade“ potvrdil. Svoje rozhodnutie (sťažovateľkou napádané uznesenie č. k. 5 Co 112/2006-126 z 30. novembra 2006) odôvodnil tým, že ako odvolací súd je zhodne so súdom prvého stupňa toho názoru, že v danom prípade nie je možné vychádzať zo sumy nájomného, ktorá by prípadne bola dohodnutá medzi sťažovateľkou – žalovanou v I. rade a žalovanými v II. rade až vo IV. rade ako podnájomníkmi, a teda uplatňovanie nároku žalobcu nie je oceníteľné peniazmi, keď hodnotu práva žalobcu voči žalovaným nie je možné vyjadriť v peniazoch. Bližšie sa zdôvodnením svojho rozhodnutia odvolací súd nezaoberal.

Sťažovateľka je presvedčená o tom, že: „(...) výpočet náhrady trov konania a právneho zastúpenia vo výške 346.757,- Sk (...) je správny a v súlade s vyhláškami Ministerstva spravodlivosti SR č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb a č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb. (...)

Hodnota predmetu sporu (hodnota veci), ktorá je základom pre výpočet odmeny advokáta za jednotlivé úkony právnej služby, je v prejednávanej veci nesporne určitá, nakoľko je vyjadrená hodnotou jednotlivých podnájomných zmlúv pre ich zmluvné strany.

Hodnota predmetu sporu je vyjadrená výškou pohľadávok nájomcu z podnájomných zmlúv voči podnájomcom na strane jednej, a tomu zodpovedajúcou výškou záväzkov podnájomcov voči nájomcovi na strane druhej. (...)

Do pojmu majetok patria veci, práva a pohľadávky. Je preto na mieste považovať trovy právneho zastúpenia (...) za majetok, ktorý sa nadobúda právoplatným výrokom všeobecného súdu o jeho priznaní. Tento nárok nutne požíva v celom rozsahu ochranu podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, pretože náhrada trov konania je nesporne pohľadávka účastníka konania voči inému účastníkovi konania, ktorá je dokonca nútene vymožitelná ako každý peňažný nárok.

Pohľadávka na náhradu trov konania musí byť účastníkovi priznaná v celom zákonom upravenom rozsahu.

V právnom štáte je nevyhnutné, aby súd (na ktoromkoľvek stupni) ústavne súladným spôsobom interpretoval zákonom resp. vyhláškou ustanovené predpoklady na priznanie

náhrady trov konania. (...)

Zmyslom a účelom náhrady trov konania v konaní pred všeobecným súdom je poskytnúť úspešnému účastníkovi náhradu tých trov konania, ktoré vo vecnej a časovej súvislosti s konaním musel alebo bude musieť nepochybné zaplatiť, pričom by ich nemusel zaplatiť, ak by tu nebolo konanie pred všeobecným súdom.

Sťažovateľovi vzhľadom na jemu poskytnuté právne služby v konaní vedenom pred Okresným súdom v Považskej Bystrici pod sp. zn. 6 C 2/2004 vznikla povinnosť zaplatiť svojmu právnenému zástupcovi za zastupovanie sumu 346.757,- Sk, ktorú si v súdnom konaní sťažovateľ uplatnil ako výdavky spojené s právnym zastúpením (t. j. trovy právneho zastúpenia, spočívajúce v odmene a náhrade hotových výdavkov jeho právneho zástupcu).

Je nesporné, že nebyť súdneho konania, ktoré sa začalo na návrh navrhovateľa, nebola by bývala povinnosť sťažovateľa zaplatiť svojmu právnenému zástupcovi odmenu a náhrady hotových výdavkov vo výške 346.757,- Sk vznikla.

Tým, že prvostupňový súd svojim uznesením na jednej strane priznal sťažovateľovi nárok na úhradu trov konania a na strane druhej ich priznal len vo výške 38.361,- Sk. pričom odvolací súd toto rozhodnutie ako správne potvrdil, bolo vážne zasiahnuté ohľadne čiastky 308.396,- Sk do práva sťažovateľa vlastníť majetok. (...)

V nadväznosti na uvedené sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie jej základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, ako aj porušenie jej práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu uznesením krajského súdu č. k. 5 Co 112/2006-126 z 30. novembra 2006, aby uvedené uznesenie krajského súdu zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie a aby priznal sťažovateľke náhradu trov konania pred ústavným súdom.

II.

2.1 Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez účasti sťažovateľa v súlade s § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťuje, či návrh spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dané dôvody na jeho odmietnutie. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti pravidelne skúma aj to, či sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy má každý právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Predchádzajúce ustanovenie nebráni právu štátov prijímať zákony, ktoré považujú za nevyhnutné, aby upravili užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom a zabezpečili platenie daní a iných poplatkov alebo pokút.

Základné právo vlastniť majetok (zahŕňajúce právo na ochranu vlastníctva) zaručené v druhom oddiele druhej hlavy ústavy, ako aj v kvalifikovaných medzinárodných zmluvách, ktorých predmetom je ochrana ľudských práv (vrátane čl. 1 dodatkového protokolu), podrobne špecifikujú, čo do obsahu a podmienok uplatnenia, resp. zabezpečenia, korešpondujúce „vykonávacie zákony“, pričom domáhať sa ochrany vlastníckeho práva možno v medziach týchto osobitných zákonov (čl. 46 ods. 1 a 4 v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy). Ochranu základnému právu vlastniť majetok preto poskytujú predovšetkým všeobecné súdy (čl. 142 ods. 1 ústavy) prípadne iné orgány právnej ochrany v zmysle uvedenej osobitnej zákonnej úpravy.

V súlade s uvedenou právnou úpravou sa sťažovateľka domáhala ochrany svojich práv, pokiaľ ide o spornú výšku práva na náhradu trov konania pred okresným súdom v prvostupňovom konaní, prostredníctvom opravného prostriedku - odvolania v odvolacom konaní pred krajským súdom. Podstata jej námietok obsiahnutých v sťažnosti, ktorou sa následne obrátila na ústavný súd, tkvie v tvrdení, že súdna ochrana, ktorej sa domáhala, jej nebola zo strany všeobecných súdov (predovšetkým zo strany krajského súdu, ktorý rozhodoval vo veci ako súd posledného stupňa) poskytnutá ústavne konformným spôsobom.

Poskytnutie súdnej ochrany ústavne konformným spôsobom predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa súdna ochrana poskytne v zákonom predpokladanej kvalite, rešpektujúcej jeho základné právo garantované v čl. 46 ods. 1 ústavy. Tomuto základnému právu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktoré je predmetom konania, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy).

Výklad a aplikácia zákonných predpisov zo strany všeobecných súdov musí byť preto v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu, ktorým je poskytnutie materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov konania. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení nemožno obmedziť toto základné právo v rozpore s jeho podstatou a zmyslom. Z tohto hľadiska musí všeobecný súd prihliadať k spravodlivej rovnováhe pri poskytovaní materiálnej ochrany uplatňovaným právam a oprávneným záujmom účastníkov sporového konania, ktoré sú vo vzájomnom konflikte (obdobne napr. III. ÚS 271/05).

Základné právo zaručené v čl. 20 ods. 1 ústavy zahŕňa pritom požiadavku minimálnych garancií procesnej povahy ustanovených priamo v čl. 20 ods. 1 ústavy, ktorých nedodržanie môže mať za následok jeho porušenie popri porušení základného práva na súdnu a inú právnú ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy (obdobne napr. I. ÚS 23/01, III. ÚS 328/05). Súčasťou základného práva všetkých vlastníkov na „rovnaký zákonný obsah a ochranu“ vlastníctva v zmysle čl. 20 ods. 1 ústavy je tiež požiadavka, aby súdne

konanie, v ktorom o ochranu tohto základného práva ide, dôsledne rešpektovalo (s poukazom aj na čl. 152 ods. 4 ústavy) ústavné princípy právnej istoty, rovnosti a zákazu diskriminácie (III. ÚS 356/06).

Rovnako Európsky súd pre ľudské práva pri rozhodovaní o porušení čl. 1 dodatkového protokolu skúma (okrem iného) aj dodržiavanie procesných pravidiel príslušnými orgánmi [napr. v rozsudku z 21. mája 2002 vo veci Jokela v. Fínsko (No. 28 856/95) hovorí tiež o „inherent procedural requirements“ (základných procesných požiadavkách) označeného ustanovenia]. Súčasťou procesných záruk spravodlivého rozhodnutia, resp. minimálnych garancií procesnej povahy je taktiež právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia.

2.2 Z obsahu sťažovateľkinej argumentácie prednesenej ústavnému súdu v sťažnosti je zrejmé, že podstata ňou namietaného porušenia jej základných práv a slobôd tkvie v namietanej nesprávnomi a arbitrárnomi právnych záverov krajského súdu, obsiahnutých v napádanom uznesení č. k. 5 Co 112/2006-126 z 30. novembra 2006.

Krajský súd označeným uznesením v odvolacom konaní potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa zo 16. januára 2006 v napadnutej časti týkajúcej sa výroku o priznaní náhrady trov prvostupňového konania sťažovateľke v sume 38 361 Sk. V odôvodnení svojho rozhodnutia okrem iného uviedol: „...*Uznesením zo dňa 16. 1. 2006 okresný súd konanie zastavil, žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému v 1. rade náhradu trov konania v sume 38 361,- Sk a to k rukám JUDr. M. R. a žalovanému v 2. rade v sume 9 974,50 Sk k rukám JUDr. J. M., všetko do 3 dní od právoplatnosti uznesenia. Žalovaným v 3. a 4. rade náhradu trov konania nepriznal. Svoje rozhodnutie okresný súd vo výroku o zastavení konania odôvodnil ust. § 96 O. s. p. a o náhrade trov konania ust. §-u 146 ods. 2 O. s. p., podľa ktorého žalovaní majú právo na náhradu trov konania. Uviedol, že žalovaný v 1. rade požiadal o náhradu trov konania v sume 346 757,- Sk, keď trovy právneho zastúpenia vypočítal z hodnoty veci, teda z hodnoty ročného plnenia z podnájomných zmlúv. Súd bol však toho názoru, že predmetom konania nebola výška nájomného, ale samotná existencia podnájomných zmlúv a preto pri výpočte trov právneho zastúpenia vychádzal z*

hodnoty neurčitej. V odôvodnení uznesenia podrobne uviedol, za ktoré právne úkony právnenému zástupcovi žalovaného v 1. rade a právnenému zástupcovi žalovaného v 2. rade priznal odmenu. (...)

Proti tomuto uzneseniu vo výroku o náhrade trov konania žalovaného v 1. rade podal včas odvolanie žalovaný v 1. rade, domáhajúc sa jeho zmeny tak, že mu náhrada trov konania bude priznaná v sume 346 757,- Sk. Je toho názoru, že hodnota predmetu sporu, ktorá je základom pre výpočet odmeny advokáta za jednotlivé úkony právnej služby, je v prejednávanej veci nesporne určitá, nakoľko je vyjadrená hodnotou jednotlivých podnájomných zmlúv pre ich zmluvné strany. Hodnota predmetu sporu je vyjadrená výškou pohľadávok nájomcu z podnájomných zmlúv voči podnájomcom na strane jednej a tomu zodpovedajúcou výškou záväzkov podnájomcov voči nájomcovi na strane druhej. Poukázal na ust. § 13 ods. 2, 7 vyhlášky č. 163/2002 Z. z., podľa ktorých vo veciach určenia platnosti alebo neplatnosti právnych úkonov patrí základná sadzba tarifnej odmeny, určená podľa odseku 1 z hodnoty tejto veci, práva alebo výšky tohto plnenia, pričom hodnota opakujúcich sa plnení sa určí súčtom hodnôt týchto plnení a ak ide o plnenia na čas dlhší ako 5 rokov. Na obdobné ustanovenia poukázal žalovaný v 1. rade aj vo vyhláške č. 655/2004 Z. z.. V zmysle týchto ustanovení vyhlášok je podľa neho nesporne hodnotou veci v prípade konania o určenie neplatnosti podnájomných zmlúv práve výška nájomného, dohodnutého zmluvnými stranami jednotlivých podnájomných zmlúv. Táto výška vyjadruje hodnotu pohľadávok nájomcu a súčasne výšku záväzkov podnájomcov, pričom dohodnuté ročné nájomné je opakujúcim sa plnením. Poukázal na obdobné veci na Okresnom súde v Považskej Bystrici, kde mu náhrada trov konania bola priznaná z hodnoty nájomného zo zmluvy.

K podanému odvolaniu žalovaného v 1. rade sa písomne vyjadril žalobca, ktorý žiadal uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti ako vecne správne potvrdiť. Poukázal na to, že predmetom návrhu a predmetom konania bolo určenie neplatnosti podnájomnej zmluvy, uzatvorenej medzi žalovaným 1/ a žalovaným 2/. Ako vlastník nehnuteľnosti zistil, že pôvodný vlastník uzatvoril v predchádzajúcom období nájomnú zmluvu so žalovaným 1/ a žalovaný 1/ uzatvoril rôzne podnájomné zmluvy asi s 8 podnájomníkmi na neprimerane dlhú dobu a za podmienok, ktoré vlastníka nehnuteľností znevýhodňovali do tej miery, že vlastne došlo k zmareniu jeho vlastníckeho

práva. (...) Je toho názoru, že v žiadnom prípade nie je možné vychádzať zo sumy nájomného, ktorá by prípadne bola dohodnutá medzi žalovanými ako nájomcami a podnájomcami, pretože žalobca nebol účastníkom podnájomnej zmluvy, nemohol hodnotu nájomného žiadnym spôsobom ovplyvniť a teda jeho uplatňovanie jeho nárokov ako bolo uvedené, nie je oceniteľné peniazmi. Teda hodnotu práva žalobcu voči odporcom nie je možné vyjadriť v peniazoch a preto pri uplatňovaní náhrady trov konania je nepochybné, že sa jedná o úkon z hodnoty neurčitej. Posúdenie skutočnosti, či právny úkon svojim obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom, nie je posúdením, ktoré by bolo oceniteľné peniazmi. Preto neprichádza do úvahy použitie ust. §-u 13 ods. 7 vyhlášky č. 163/2002, resp. §-u 10 ods. 2, 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.. V konaní nejde o výšku nájomného ani záväzky alebo pohľadávky z výšky nájomného. Jedná sa o posúdenie právneho vzťahu neoceniteľného peniazmi, teda o hodnotu neurčitú. (...)

Odvolaací súd preskúmal vec podľa § 212 ods. 1, prejednal vec bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 písm. c/ a f/ O. s. p. a dospel k záveru, že uznesenie súdu prvého stupňa je potrebné v napadnutej časti ako vecne správne podľa § 219 O. s. p. potvrdiť z týchto dôvodov:

(...) Ako vyplýva z obsahu spisu, podanou žalobou sa žalobca domáhal voči žalovaným v 1. až 4. rade určenia neplatnosti podnájomných zmlúv. Ide o podnájomné zmluvy, ktoré uzatvoril žalovaný 1/ s žalovaným 2/, 3/ a 4/.

V danej veci súd prvého stupňa správne priznal žalovanému v 1. rade náhradu trov konania v zmysle § 146 ods. 2 veta prvá O. s. p. a v súlade s vyhláškou č. 163/2002 §-om 12 ods. 6, ako aj vyhláškou č. 655/2004 Z. z., §-om 11 ods. 1, vychádzal pri výpočte náhrady trov právneho zastúpenia z hodnoty veci neurčitej. Zhodne so súdom prvého stupňa je odvolací súd toho názoru, že v danom prípade nie je možné vychádzať zo sumy nájomného, ktorá by prípadne bola dohodnutá medzi žalovaným 1/ ako nájomcom a žalovanými v 2. až 4. rade ako podnájomcami a teda uplatňovanie nároku žalobcu nie je oceniteľné peniazmi, keď hodnotu práva žalobcu voči žalovaným nie je možné vyjadriť v peniazoch.

Pri preskúmaní výšky samotnej náhrady trov právneho zastúpenia odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa priznal za jednotlivé úkony právnej služby odmenu v správnej výške vrátane prislúchajúceho paušálu, správne priznal uplatnené cestovné spolu vo výške 1 325,- Sk a taktiež stratu času spolu vo výške 2 134,- Sk. Rovnako žalovanému 1/ správne priznal

náhradu za zaplatené súdne poplatky spolu vo výške 1 500,- Sk (3 x 500,- Sk v jednotlivých konaniach). (...)

S poukazom na uvedené skutočnosti odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti ako vecne správne potvrdil. (...)“

2.3 Podľa čl. 142 ods. 1 ústavy súdy rozhodujú v občianskoprávných a trestnoprávných veciach; súdy preskúmavajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Z uvedeného ústavného vymedzenia postavenia a právomocí všeobecných súdov a ústavného súdu v Slovenskej republike vyplýva, že rozhodovanie v občianskoprávných veciach patrí do právomoci všeobecných súdov. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a právnych názorov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu, usmerňovať vývoj judikatúry všeobecných súdov z hľadiska správnosti výkladu a uplatňovania zákonov (za podmienky rešpektovania jeho ústavnej konformity), alebo zjednocovať judikatúru všeobecných súdov (obdobne napr. I. ÚS 17/01, IV. ÚS 267/05, III. ÚS 356/06).

Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy však patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05).

2.4 Po oboznámení sa s obsahom uznesenia krajského súdu č. k. 5 Co 112/2006-126 z 30. novembra 2006 (s prihliadnutím k obsahu uznesenia okresného súdu č. k. 6 C 2/2004-110 zo 16. januára 2006, ktoré bolo v odvolacom konaní preskúmané) dospel ústavný súd k záveru, že zo záverov krajského súdu nevyplýva zjavná neopodstatnenosť, jednostrannosť alebo taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu.

Z odôvodnenia uvedených rozhodnutí je zrejmé, že oba súdy vychádzali pri určení sumy náhrady trov konania vo veci vedenej okresným súdom pod sp. zn. 6 C 2/2004 z ustanovení § 13 ods. 6 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška č. 163/2002 Z. z.“) a § 11 ods. 1 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška č. 655/2004 Z. z.“) s tým, že predmet uvedeného konania nie je z hľadiska právneho vzťahu medzi žalobcom a žalovanými (vrátane sťažovateľky) vyjadriteľný v peniazoch a je nezameniteľný s výškou nájomného dohodnutého v rámci jednotlivých podnájomných zmlúv medzi sťažovateľkou a žalovanými v II. rade až IV. rade. Aplikáciu ustanovení § 13 ods. 1, 2 a 7 vyhlášky č. 163/2002 Z. z. a § 10 ods. 1, 2 a 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. okresný súd aj krajský súd vylúčili s poukazom na skutočnosť, že predmetom sporu medzi žalobcom a žalovanými nebola žaloba na plnenie, kde hodnotu predmetu sporu (veci alebo práva) možno vyjadriť v peniazoch sumou uplatnenej peňažnej pohľadávky (peňažného plnenia) alebo hodnotou veci, ktorá je predmetom plnenia, ani určovacia žaloba ohľadne práva (právneho vzťahu) bezprostredne sa viažuceho k hodnote peniazmi oceneľnej hmotnej veci, spoluvlastníckeho podielu, obchodného podielu, majetkového podielu a pod.

Prihliadajúc k uvedeným skutočnostiam a k okolnostiam daného prípadu (v ktorých mala byť súdmi použitá právna úprava aplikovaná) nemožno konštatovať, že by interpretáciu zistených skutkových okolností a aplikáciu normatívneho textu zákonných

ustanovení použitých krajským súdom v posudzovanom rozhodnutí bolo možné kvalifikovať ako zjavne neodôvodnenú alebo arbitrárnu.

Ústavný súd sa vzhľadom na uvedené skutočnosti nedomnieva, že by závery krajského súdu v predmetnej veci bolo možné kvalifikovať ako nezlučiteľné so sťažovateľkou označenými článkami ústavy a dodatkového protokolu, teda, že by z jeho strany nebola sťažovateľke poskytnutá súdna ochrana ústavne konformným spôsobom.

Z uvedených dôvodov ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol sťažnosť sťažovateľky ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. mája 2007